

LBRIS

We know
books

Save a Horse, Ride a Viscount

Valerie Bowman

Copyright © 2021 by June Third Enterprises, LLC

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Viconteles cavalier

Valerie Bowman

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Rodica Bogdan

Corector: Dorina Lipan

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOWMAN, VALERIE

Viconteles cavalier / Valerie Bowman

trad. din limba engleză: Andreea Irimia . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9357-0

I. Irimia, Andreea (trad.)

821.111

VALERIE BOWMAN

Viconteles cavalier

Traducere din limba engleză

Andreea Irimia

LITERA

București

Capitolul 1

Moșia contelui de Blackstone, Devon, octombrie 1813

– Voi fura calul acela! spuse Lady Theodora Ballard în timp ce servitoarea ei, Maggie, îi strângea corsetul.

– Ești sigură că acesta este cel mai bun mod de a rezolva problema? întrebă Maggie, oftând adânc.

Theodora clătină din cap. Biata, draga și dulcea de Maggie! Ea nu îi era Theei doar o simplă servitoare. Maggie îi fusese cea mai apropiată prietenă încă de când erau foarte mici, fiind născute la doar câteva luni distanță. Maggie era fiica uneia dintre servitoarele preferate ale mamei Theei. Cele două fete crescuseră împreună pe moșie. Mama Theei – Dumnezeu s-o odihnească! – fusese genul de doamnă căreia nu-i păsa de convenții și de formalități. Era chiar bucuroasă să-i dea voie fiicei sale să se joace cu fiica unei servitoare. Și, deși existau diferențe evidente și inevitabile în educația și creșterea lor, cele două fete nu lăsaseră ca statutul lor social să le deranjeze prea mult. Atunci când venise momentul, Thea insistase s-o ia pe Maggie ca servitoare personală a ei, astfel ca ele să rămână împreună pentru totdeauna. Dar Maggie nu fusese niciodată la fel de sociabilă, de aventuroasă sau de sigură de ea așa cum era Thea. Maggie încerca mereu s-o convingă pe Thea să renunțe la cele mai recente idei năstrușnice ale ei.

– De fapt, nu se cheamă furt dacă este calul meu, preciză Thea, aranjându-și o buclă neagră după ureche. Doar a fost calul meu la un moment dat!

Ea își ridică brațele pentru ca Maggie să-i tragă rochia de zi peste cap.

– Dar nu ai spus că fratele tău a pierdut licitația? ținu Maggie să-i amintească, întorcând-o ca să-i poată încheia rochia la spate.

Acesta era un ritual pe care îl perfecționaseră de-a lungul anilor.

Maggie era scundă și blondă, cu ochi căprui închis și cu obraji rotunjori. Avea în permanență un zâmbet pe chipul ei frumos, cu excepția momentelor în care o urmărea pe Thea din priviri, ca să se asigure că stăpâna ei nu intra în necazuri. În acele clipe, Maggie avea de obicei o expresie de exasperare. Momentul prezent era, cu siguranță, unul dintre acelea.

La auzul cuvintelor lui Maggie, Thea își dădu ochii peste cap.

– A pierdut licitația, dar asta nu e deloc vina mea. I-am dat lui Anthony instrucțiuni precise, ca să câștige cu orice preț. Dacă blestemata aia de casă de licitații ar fi permis accesul femeilor, cu siguranță că nu aș fi pierdut!

Maggie ridică dintr-o sprânceană.

– Poate că tatăl tău i-a pus o limită lordului Anthony? O limită de preț?

Maggie menționează timid acest lucru, ca și cum ar fi fost urât să aducă vorba despre bani, dar că totuși credea că acela ar fi putut să fie un aspect important.

– O, sunt sigură că a făcut-o, răspunse Theodora, tocmai de aceea intenționez să mă duc la tatăl meu imediat ce termini de încheiat nasturii.

– Ei bine, tocmai am terminat, milady, spuse Maggie bătând-o ușor pe spate ca să-i arate că rochia îi era încheiată corect și complet.

Theodora se învârti și-și aruncă o privire în oglindă. Nicio dată nu-i păsase prea mult de aspectul ei. Întotdeauna fusese mai interesată de echitație și de cai decât de rochii și de ultimele coafuri. Își privi părul șaten închis și ochii cenușii, hotărâți. Rochia era minunată. Modista tocmai o terminase de cusut. Era dintr-un satin de o nuanță piersicie, deschisă, cu floricele brodate de-a lungul tivului și al mânecilor. Ciorapii albi, mănușile albe și încălțările asortate, ornate cu mărgele de culoarea piersicii, îi completau ținuta. Arăta destul de bine la exterior, chiar dacă în interior fierbea de supărare. Își ridică bărbia.

– Păcat că nu am putut să mă îmbrac ca un bărbat și să particip la acea licitație! Jur că aș fi câștigat-o!

Maggie trase brusc aer în piept și clătină din cap.

– O, te rog să nu spui astfel de lucruri! Să știi că aș face o criză de nervi dacă ar trebui să te îmbrac ca pe un bărbat! Sunt servitoarea unei doamne, nu valet, chicoti ea.

Thea schiță un zâmbet și ridică din umeri, apoi oftă puternic.

– Asta e, presupun că merge și așa. Îți mulțumesc pentru ajutorul tău de astăzi, Mag! Urează-mi noroc cu tata!

– Cu plăcere, răspunse Maggie. Și îți doresc tot norocul din lume.

– S-ar putea să am nevoie de el!

Thea își ridică fusta, se întoarse și ieși iute pe ușa dormitorului. Destinația era biroul tatălui ei, părinte care adeseori nu se afla acasă. Contele de Blackstone își petrecea cea mai mare parte a timpului la Londra, împreună cu amanta lui. Thea își alungă gândul acesta din minte, pentru că nu făcea decât s-o înfurie. Tatăl ei era acasă în acea perioadă a anului fiindcă venea să viziteze moșia și să se ocupe de planificarea balului lor anual de Crăciun. Fără îndoială că avea să se întoarcă la Londra imediat ce vorbea cu servitoarea și cu majordomul. Dar fiica lui avea acum ocazia perfectă să-și întrebe tatăl despre licitația de cai. Până la urmă, din vina lui ajunsese calul acolo.

Thea străbătu coridorul larg de la etaj, apoi coborî scara de marmură care ducea în vestibulul casei lor de la țară. Ajunsă jos, ea continuă prin vestibul până la un alt coridor, care ducea la extremitatea vestică a proprietății, unde se afla biroul tatălui ei.

Apropiindu-se, văzu ușa întredeschisă. Contele de Blackstone obișnuia să-i strige pe cei care treceau pe acolo. Theodora își băgă nasul în deschizătură și miji ochii la bărbatul de vârstă mijlocie, care stătea în spatele biroului. Acesta era înalt și chipș, cu părul un pic grizonant la tâmplă. Thea semăna cu el la înfățișare, sau cel puțin așa spunea mereu mama. Cu siguranță că îi moștenise părul negru și ochii cenușii. Totuși, nu semăna cu el la temperament. Poate că de aceea rareori ei doi se înțelegeau asupra vreunui lucru.

– Te văd, domnișoară, se auzi vocea lui din cameră. Și sunt destul de sigur că știu de ce ai venit.

Thea interpretează comentariul drept o invitație să intre. Deschise ușa larg și pași ușor înăuntru.

– Bună dimineața, tată! spuse ea cu o voce cât mai mieroasă.

Cei doi nu fuseseră niciodată ceea ce s-ar fi putut numi „prieteni”. El fusese plecat la Londra o mare parte din copilăria ei și, chiar înainte ca mama ei să moară, Thea aflase exact ce făcuse el la Londra în toți acei ani. Pentru ea, contele de Blackstone era mai degrabă un străin bine îmbrăcat, decât un tată. Dar uneori era nevoită să stea de vorbă cu el, iar în acea zi se ivise unul dintre acele momente. Întotdeauna se străduia să păstreze interacțiunile lor politicoase și scurte.

Tatăl ei se încruntă.

– Așteptam vizita ta. Anthony s-a întors aseară și mi-a spus că a pierdut licitația de la Londra.

Thea merse până în fața biroului lat de mahon.

– Tocmai de aceea mă aflu aici, recunosc eu. Calul arab era al meu.

Încruntarea tatălui ei se intensifică.

– Calul acela arab era scump, Theodora. Nici nu ai idee cu cât s-a vândut în final.

Thea se bosumflă. Tatăl ei îi spusese „Theodora”. Asta arăta cât de puțin o cunoștea. Întotdeauna îi spunea „Theodora”. Nimeni altcineva nu-i spunea așa. Mama ei, Anthony, Maggie și toți ceilalți îi spuneau „Thea”. Cât despre spusele lui în privința calului, ea vru să-i răspundă:

„Atunci poate că nu ar fi trebuit să-l vinzi niciodată, ca să nu mai fim nevoiți să-l cumpărăm din nou!”

În schimb, spuse:

– I-am cerut lui Anthony ca, dacă era necesar, să folosească zestrea mea. Calul nu ar fi putut costa mai mult de atât, zise ea cu cea mai calmă voce de care fu în stare, în timp ce o năpădea o frustrare cumplită.

Tatăl ei se lăsă pe spatele scaunului și o privi printre gene.

– În primul rând, în nici un caz nu aveam de gând să permit ca zestrea ta să fie cheltuită pe un cal. Dar, dacă ți-aș spune că

acel cal a costat suma inițială pentru care ne-am înțeles, plus zestrea ta, și dublul acestora?

Thea nu se putu abține și rămase cu gura căscată. Apoi o închise repede, ținându-și respirația.

– Nu se poate! Nici un cal arab nu s-a vândut vreodată cu atât de mult!

– Crede-mă pe cuvânt, răspunse tatăl ei. Este exact suma cu care s-a vândut. Și eu am fost șocat când am aflat. Sunt conștienți că Anthony a făcut tot ce a putut. Nu a avut acordul meu să plătească nici pe departe acea sumă.

– Nu pot să cred că cineva ar cheltui atât de mult, răspunse ea, mirată.

Clătină din cap, încercând să cuprindă cu mintea acea veste uimitoare. Cine anume ar fi plătit un asemenea preț? Iată ceva de-a dreptul aberant! Calul arab era, într-adevăr, un exemplar superb, aproape perfect, dar suma aceea de bani era... ridicolă.

– Părerea mea este că relația calului cu ducele de Harlowe a avut ceva de-a face cu prețul său, continuă el.

Thea se încruntă.

– Ducele de Har...

Anthony păși în cameră, iar ea amuți. De îndată ce o văzu, fratele ei se opri brusc, aruncându-i o privire precaută și făcând după aceea un pas înapoi, fără să vrea.

– Intră, Anthony! spuse tatăl lor. Ai putea să iei și tu parte la această discuție.

– Aștept să văd dacă Thea are de gând să-mi scoată ochii, spuse Anthony schițând un zâmbet.

Înainte, dar continuă s-o privească vigilent pe Thea.

Ea își încrucișă brațele și ridică dintr-o sprânceană.

– Tata tocmai mi-a spus cu cât s-a vândut calul arab.

Anthony oftă.

– Crede-mă, am făcut tot ce am putut. De unde să știu că cineva ar licita pe o sumă atât de mare?

– Ești sigur că nu ai auzit greșit suma? îl repezi Thea.

Râsul zgomotos al lui Anthony răsună în toată camera. Apoi, ironic, el îi spuse Theei:

– Poate că sunt cu cinci ani mai mare decât tine, dar nu sunt chiar atât de bătrân încât să nu aud! Sunt cât se poate de sigur că acel cal arab s-a vândut pentru o sumă exorbitantă.

– Cine ar fi atât de nebun, atât de nesăbuit încât să plătească atât de mult? întrebă ea, furia față de fratele ei găsindu-și rapid o nouă țintă: ticălosul care plătitise o avere pentru calul ei.

– Tu nu înțelegi, Thea. Pe lângă faptul că e un cal de rasă, el a aparținut ducelui de Harlowe! Toată țara a auzit trista poveste.

Thea îi zâmbi îngăduitor. Bineînțeles că știa povestea ducelui de Harlowe. Sau, mai precis, a fostului duce. Maggie obișnuia să-i citească Theei paginile mondene ale ziarului *Times*. Întreaga istorie fusese relatată acolo.

După ce, în urmă cu șase ani, tatăl ei vânduse calul arab, acesta ajunsese în posesia fratelui mai mic al fostului duce. Mezinul era soldat și luase calul cu el la război. Apoi sărmănul tânăr își pierduse viața în luptele de pe continent, iar magnificul cal fusese adus cu grijă în Anglia de însuși contele de Wellington, ca să-i fie înapoiat ducelui de Harlowe.

Desigur, calul nu-i putea înlocui fratele acestuia din urmă, dar tânărul soldat adorase animalul, care valorase o mică avere și înainte de a fi fost vândut la licitație pentru suma amețitoare pe care contele de Blackstone tocmai o menționase.

Însă povestea tristă a ducelui de Harlowe nu se încheiase în acel punct. Pe neașteptate, la nici două luni de la întoarcerea calului, tânărul duce murise în somn. Deoarece el era necăsătorit, iar fratele lui mai mic era deja mort, titlul răposatului, precum și toate celelalte bunuri pământești ale sale – inclusiv calul – fuseseră scoase la licitație de către cel care urma să devină în curând noul duce de Harlowe. Acesta, proaspăt sosit la Londra, era o rudă îndepărtată a familiei. Încă din primele zile, el nu provocase decât scandal și haos. Potrivit tuturor surselor, omul era de tot răsul, iar ducesa văduvă, mama fostului duce, încă în doliu pentru ambii fii, nu mai știa cum să facă față rușinii pe care el o aducea asupra numelui familiei. Biata de ea...

Dar nenorocirile familiei ducelui de Harlowe nu o priveau pe Thea. Deși îi părea rău pentru ducesa mamă și pentru nefericiții frați morți, cineva tot urma să cumpere acel cal la licitație.

De ce nu l-ar fi cumpărat ea? La urma urmei, calul îi aparținuse cândva. Iar dacă tatăl ei nu ar fi fost un ticălos atât de egoist, nu l-ar fi vândut niciodată.

– Îmi pare foarte rău pentru ducele de Harlowe și pentru fratele lui decedat, dar nu am vrut niciodată calul din cauza bârfelelor din jurul fostului său proprietar, insistă ea.

Nu. Thea își dorise calul din pricina mamei sale. Echitația era o pasiune pe care ele două o împărtășiseră. Alabastru, calul arab, fusese mănzul Helenei, iapa răposatei contese de Blackstone. În timpul lunilor în care aceasta din urmă zăcuse pe patul de moarte, călărirea lui Alabastru fusese singura alinare a Theei. Își pierduse mama, dar nu avea să-și piardă și calul. În realitate, îl pierduse. Sau, mai exact, calul îi fusese smuls de sub ea. Tatăl ei se grăbise să vândă iapa, iar ducele de Harlowe, care făcuse oferta, o dublase atunci când își dăduse seama că și calul Theei descindea din aceeași rasă pură.

Contele de Blackstone, mereu dispus să facă profit, vânduse ambii cai în timp ce Thea o ținea de mână pe mama ei, asigurându-se că bolnava bea măcar un firicel de apă și ștergându-i cu un burete corpul încins de febră. Tatălui ei nu-i păsase de bolnavă. Abia dacă venise s-o viziteze în toate acele luni. În schimb, o informase în treacăt pe Thea, printr-o scrisoare rece, că îi vânduse calul. Alabastru dispăruse înainte ca Thea să aibă măcar șansa să ajungă la grajduri ca să-l vadă pentru ultima oară.

Încă tremura de furie când se gândea la asta. La înmormântarea mamei sale, Thea îl informase pe tatăl ei că nu avea să-l lerte niciodată pentru nepăsarea lui. La vremea respectivă, contele de Blackstone atribuisese reacția ei vârstei de optsprezece ani și faptului că era îndurerată.

– Mai sunt și alți cai pe lumea asta, Theodora, îi spusese el cu nonșalanță.

Acum, patru ani mai târziu, și încă neiertat, tatăl ei se înduplecase s-o ajute pe Thea atunci când ea îl atenționase că Alabastru urma să fie scos la licitație. Se înțeleseseră amândoi asupra unui preț, iar Thea îl implorase pe fratele ei să meargă la Londra și să se asigure că problema era rezolvată. În sfârșit, avea să-și recapete calul iubit! Numai că asta nu se întâmplase, pentru

că cineva fusese suficient de nebun încât să plătească un preț imens pentru calul ei.

– Poate că tragica poveste a ducelui de Harlowe nu a avut nici o importanță pentru tine, continuă Anthony, dar ea a făcut ca toți iubitorii de cai din Londra să fie prezenți la licitația de la Tattersall's, cu portofelul pregătit. Nu am văzut niciodată locul acela atât de aglomerat. A fost o nebunie!

Thea își strânse pumnii. La naiba! De ce calul ei trebuise să aibă foști proprietari cu o istorie atât de dramatică? Se învinovăți pe dată pentru un gând atât de lipsit de omenie. Nu era deloc vina ducelui de Harlowe că el și fratele lui muriseră pe neașteptate. Dar Thea nu se așteptase ca la licitație să existe o concurență atât de acerbă. Și cu siguranță că nu se așteptase să se vândă calul cu mai mult decât avea contele de Blackstone în plus față de zestrea ei. Trebuia să existe o modalitate să facă rost de mai mulți bani și să cumpere calul de la cel care câștigase licitația. Acum își aminti... Anthony încă nu-i spusese numele noului ei dușman de moarte.

– Cine a fost? întrebă ea, punându-și mâinile în șolduri și luptându-se cu nevoia de a bate din picior. Cine a plătit atât de mult? Cine a câștigat licitația?

– Clayton, răspunse Anthony înclinându-și capul. Viconte de Clayton. Știam că omul are bani, dar investițiile lui trebuie să meargă chiar mai bine decât am auzit.

– Într-adevăr, adăugă contele de Blackstone, dând din cap ca un bun cunoscător.

– Clayton? repetă Theodora mijind iarăși ochii și lipindu-și degetul de obraz, gânditoare. Numele parcă îmi sună cunoscut, dar nu știu de unde să-l iau.

– Viconte de Clayton locuiește aici, în Devon. Este un om bun. Deștept. Minte ageră. Foarte apreciat în parlament. Și om de știință, cred, spuse tata.

– L-am cunoscut vreodată? întrebă Thea, încă privind-o printre gene. Nu-mi amintesc de el. Participă la balul nostru de Crăciun?

– Îl invit la bal în fiecare an, probabil că de aceea îți amintești numele. Dar el întotdeauna ne transmite regretul său că

nu poate veni. Petrece foarte mult timp la Londra. A mai fost aici, dar cu mulți ani în urmă. Sunt sigur că nu îți amintești ce se discuta printre cei mai în vârstă. Familia lui locuiește la conacul Clayton de generații întregi, desigur. Actualul viconte este o forță în parlament, din câte am înțeles. Un adevărat politician. Cunoaște pe toată lumea. Mereu la curent cu tot ce se întâmplă.

Thea făcu un pas spre fereastră și privi pășunea. Perfect! Un bătrân îi cumpărase calul. Un individ bătrân și bogat. Calul ei intrase în posesia cuiva care probabil că nici măcar nu ar fi fost în stare să-l călărească și să se bucure de el. Poate că ea ar fi reușit, în cele din urmă, să-l convingă să renunțe. Poate că se putea apela la bunătatea celui nou proprietar. La licitație, el fusese în competiție cu alți bărbați. Poate că o femeie tânără l-ar fi putut face să înțeleagă, ar fi avut câștig de cauză făcând apel la latura lui mai blândă. Măcar erau vecini, așa că ea nu era nevoită să călătorească prea mult ca să-l găsească pe Alabastru. Cu siguranță că, dacă i-ar fi explicat vicontelui de Clayton că nu dorea calul din cauza notorietății din jurul fostului său proprietar, ci din cauza dragostei ei profunde pentru animal, omul nu ar fi putut refuza să i-l vândă. Dacă era un gentleman.

Thea se răsuci repede, adresându-li-se lui Anthony și tatălui ei:

– Cât de departe este moșia lordului Clayton?

– Cam la o oră de mers călare de aici, răspunse contele. Spre est. Anthony o privi cu suspiciune.

– De ce întrebi?

– Sunt pur și simplu curioasă, răspunse Thea împreunându-și, calm, mâinile în față.

Nu era bine ca Anthony să descopere faptul că intenționa să-l viziteze pe viconte în caz de nevoie. Fratele ei ar fi oprit-o cu orice preț. Sau măcar ar fi încercat s-o facă.

Theodora se întoarse încă o dată și privi pe fereastră, punându-și mintea la lucru. Pe lângă zestre, mai avea și alți bani pe care i-i lăsase mama ei. Contesa lăsase instrucțiuni speciale ca numai fiică-sa să dispună de ei, voind prin asta să se asigure că Thea avea să-și poată alege singură soțul. Dar Thea plănuia acum să folosească acei bani și suma suplimentară ca să-și